

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

Christus natus consideratus ut Deus miraculosè conversus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

PRO NATALI DEI
IN STABULO
BETHLEHEM CON-
VERSI.

Tu conversus vivificabis nos: & plebs tua letabitur in te. Ostende nobis Domine misericordiam tuam, & salutare tuum da nobis. Psal. 84. v. 7. 8.

Nidetur, sacra quædam æmulationis contentio Omnipotentiam inter, & Amorem Dei se pro-
dere, cuius majora adscribamus miracula, vel illi in creatione, vel isti in reparatione hujus universi. Omnipotentia Dei mentem nostram in admirationem trahit mediantibus oculis, quibus tot, tamque paradoxa circa creaturas à se in mundo patrata, proponit. Amor hodie conatur æquè animum & cor nostrum surripere per oculos, iis objiciendo in stabulo Creatorem, novum esse à sua creatura, novamque vitam recipientem. Amor vult apparere admirabilis, per vias profus contrarias viis Omnipotentia propriis. Hæc stupore nos replet ob magnitudinem & majestatem suorum operum: ille in admirationem inducit, nosque suspensos reddit, demonstrando Immensitatem Dei, coarctatam intra angustos infantilis corpusculi limites, Omnipotentiam debilitatis schemate amictam, æternum in tempore natum. Tuam
Bbb rogo

rogo sententiam, popule Christiane, circa præsens spectaculum, an non Amori præ Omnipotentia triumphum deberi adjudicas, cum is in suis mirabilibus sit omnino incomparabilis?

O quam admiror ego longe magis Deum nascentem Deum parvulum, Deum in sinu matris ligatum, & Virginem aliquam fecundam, quam Deum educentem è nihilo hoc universum, quam sustinentem tribus digitis molem terræ! Præsepe, quod ei pro incunabulis deservit, majorem promeretur admirationem, quam Cherubicus ipsius thronus: muta illa duo animalia, quæ pusionem istum sui halitus insufflatione foveat, magis me movent, quam omnes Angelorum myriades, quibus idem in cœlesti curia stipatur. *Venite, & videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram.* Venite ergo, fideles animæ, subite mecum Bethleemiticum stabulum, quò magis admiremini inaudita hæc Divini Amoris miracula.

Psal. 49. 9.

Ex cunctis mirabilibus, quibus istud mysterium redundat, unum duntaxat eligo, quod tamen ferè omnia in se complectitur; conversionem sc. , quam Christus venturus in mundum, ipse primus auspiciatus fuit, propter conversionem aliorum hominum: quo in statu eum David considerat: *tu conversus vivificabis nos.* Deus proinde in stabulo Bethlehemi erit discursus hodierni obiectum, & nō fallor, motivum majoris efficaciam ad conversionem cordium nostrorum, quam universa mala peccatoris à Deo maledicti, quem per Adventum è cathedra vobis exposui. Si funesta & execrabilis illa conversio Christiani inferorum ergastulis mancipati, quem in ultimo discursu Adventus coram spectandum vivis coloribus adumbravi, corda peccatorum penetrare nequit; spero,

Psal. 84. 7.

spero, quod summè amabili hâc Dei conversione ea sint expugnanda. At, quia non tantùm mirari, sed eò insuper conatus nostros adhibere, debemus, quatenus filium Dei conversum imitemur, conferamus nos priùs ad matrem admirabilem, ad matrem, inquam, *pulchra dilectionis*, in cujus materno sinu conversio ista primum initium sumpsit, postquàm Angelus Domini nuntiavit Mariæ dicens: *Ave Mariæ.*

S. Petrus Chrysologus capere nequit, nec immeritò, cur Prophetæ in ferventibus suis desideriis, & ardentibus, quibus cælum pulsabant, precibus, ac postulabant à Deo adimpletionem mysterii Incarnationis Verbi, & Nativitatis Christi Jesu super terram, Deum ordinariè adjurarent dignetur, se convertere: *Convertere Domine usquequo*, Ah Domine, suspirabat David, quandiu homini iratus, *cris nobis contrarius? Convertere Domine, ostende faciem tuam, & salvi erimus. Utinam*, ignitum Seraphici vatis erat votum, *Dirumperes cælos, & descenderes . . . Convertere Domine, propter servos tuos.* ò si placeat adorandæ tuæ Majestati, se usque ad nos demittere! ad quod tamem necessariò prærequiritur, mi Deus, ut convertaris priùs erga nos, *convertere Domine.*

Quidnam itaque prætendunt isti Prophetæ, quarit S. Petrus Chrysologus? Sanctus Sanctorum, per naturam impeccabilis, sicut perversionis non est capax, ita nec conversione opus habere videtur; fructuosius laborarent hi Prophetæ, suas acuendo investivas in peccatores, eorumque maturando conversionem.

Erratis, opponit David, adverto, vos non capere, quod latet mysterium: converti siquidem non possumus, nisi Deus prior se converterit; *Convertere, & convertar.*

Necesse est, ut Deus conversus nos convertat, vitamque gratiæ communicet: *Tu conversus vivificabis nos.*

Pfal 84. 7.

Denique tamdiu exoratus, atque sollicitatus Deus non tam per Patriarharum & Prophetarum vota, quam per proprium suum amorem, promittit per Jeremiam:

Jerem. 12. 15. *Convertar & miserebor.* Promissum istud hodie videmus opere completum.

Pfal, 45. 8.

DIVISIO.

Reverà ait S. Petrus Chrysologus, videte, comprehendi nequit, & quod exposcit, ut cælum & terra obstupescant: *Venite & videte prodigia; homo peccat, & Deus convertitur.* O stupenda conversio! *De Deo convertitur in hominem, de iudice in Patrem, de irato in clementem, aut melius dicamus, de offenso in pœnitentem.* Convertit ille se erga nos modo ineffabili; ex Deo fit homo, ex iudice pater, ex Deo offenso pœnitens Deus. Prima conversio provocat nostram admirationem; Secunda exigit à nobis tributum laudis & benedictionum; Tertia vult habere nostram imitationem. Triplex hæc conversio materiam suppeditat tribus punctis pro meditatione festis hæc diebus instituendâ, simulque sermoni meo divisionem tribuit.

I.
Punctum.

Prima conversio seu objectum admirationis nostræ est *de Deo in hominem.* Ubi notandum, S. Patrem non sic intelligendum, quasi essentia Dei immutabilis suberit ullam conversionis speciem, aut mutationem in sua natura, utpote, *apud quem, teste D. Jacobo Apostolo, non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.* Primò extra omnem controversiam est, quòd absoluta simplicitas & immutabilitas Verbi nil de gloriæ suæ majestate amiserit. Secundò, quòd nihil receperit de novo sibi ad aliquam perfectionem necessarium. Deus quippe existens

istens